

Artiklen beskæftiger sig også med de ressource-mæssige konsekvenser ved en overførsel til Klageretten. Det fremhæves, at en overførsel vil give Klageretten en del mere arbejde, og at det må betragtes som givet, at Klageretten under den nuværende ordning ikke vil kunne overkomme dette yderligere arbejde. Spørgsmålet anses dog for at kunne løses ved en rimelig normering og tilpasning af sekretariatsforhold, eventuelt således, at Klageretten kommer til at arbejde i 2 afdelinger.

Ved fremsættelsen af forslaget til Folketingsbeslutning den 13. januar 1989 om ændring af retsplejelovens regler om 3. instansbevilling (B 48, Folketingstidende 1988/89, sp. 4814, till. A, sp. 4225) tilsluttede forslagsstillerne (SF) sig fuldt ud landsrets-sagfører Ernest Hartwigs synspunkt om, at kompetencen til at meddele 3. instansbevilling i straffesager bør henlægges til Den Særlige Klageret, og henviste i bemærkningerne direkte til artiklen, der var optaget som bilag til beslutningsforslaget.

Retsplejerådet fremhæver herefter i sin seneste betænkning (nr. 1222/1991, side 498), at Klagerettens kompetenceområde udgør en nøje afgrænset type af sager, der er af ekstraordinær karakter, hvortil kommer, at Klageretten overhovedet ikke behandler civile sager. Såfremt Klageretten udover behandlingen af de ekstraordinære sager, hovedsageligt ca. 80 genoptagelsessager, skulle behandle mindst 7-8 gange så mange sager som i dag. Dette ville indebære, at Klageretten skulle arbejde i flere afdelinger, der hver især skulle udstyres med den fornødne sekretariatsbistand. Efter Retsplejerådets opfattelse ville der således reelt være tale om at oprette en helt ny myndighed.

Hertil kommer, at Klageretten efter rådets opfattelse bør forbeholdes behandlingen af ekstraordinære sager som genoptagelsesansøgninger, hvorimod spørgsmålet om meddelelse af 3. instansstilladelse ikke findes at være af en sådan særlig karakter, at en behandling ved Klageretten kan anses for påkrævet eller hensigtsmæssig.

På denne baggrund fraråder Retsplejerådet fortsat en ordning, hvorefter kompetencen til at meddele 3. instansbevilling overføres til Den Særlige Klageret.

4.2.2. Et særligt råd eller nævn.

Retsplejerådet bemærker indledningsvis (side 51), at et eventuelt særligt råd eller nævn må have karakter af et nyt organ, der må forudsættes at skulle være uafhængigt af administrationen.

Under Folketingets andenbehandling den 22. maj 1990 om lovforslag nr. L 23, forslag om lov om ændring af straffeloven og retsplejeloven m.v., gav Fremskridtspartiet udtryk for den opfattelse, at et så-

dant råd eller nævn f.eks. kunne bestå af indtil 6 (pensionerede) juridiske professorer, jf. Folketingstidende 1989-90, sp. 10225.

I en skrivelse af 21. december 1989 til Retsudvalget foreslog nogle advokater, at kompetencen til at meddele 3. instansbevilling overføres til et nævn på 3 medlemmer, der er sammensat af en landsdommer eller byretsdommer, en universitetslærer i retsvidenskab eller en anden jurist med særlig videnskabelig uddannelse og en advokat.

Et sådant uafhængigt organ vil efter Retsplejerådets opfattelse ikke adskille sig i nævneværdig grad fra Den Særlige Klageret.

Ligesom ved Klageretten vil det uafhængige organs medlemmer skulle være kvalificeret gennem et bestemt juridisk hovederhverv, som sikrer, at flere af medlemmerne har praktisk erfaring inden for retssystemet. Det vil derfor på tilsvarende måde som for Klagerettens medlemmer give anledning til vanskeligheder for medlemmerne af et sådant organ at finde den fornødne tid til at behandle sagerne, i hvert fald hvis det årlige sagsantal pr. medlem overstiger 60-80 sager.

Såfremt det uafhængige organ blev sammensat af pensionerede juridiske professorer – som foreslået af Fremskridtspartiet – ville dette forhold ikke give anledning til problemer. Retsplejerådet kan dog ikke anbefale en sådan løsning.

Den sagsmængde, som et råd eller nævn som foreslået i henvendelsen fra advokaterne ville skulle behandle, ville blive i størrelsesordenen mindst 500-600. Også dette uafhængige organ måtte derfor arbejde i flere, formentlig mindst 4-5 afdelinger, der hver skulle have den fornødne sekretariatsbistand stillet til rådighed. Det skulle i den forbindelse sikres, at der var den fornødne koordinering mellem de forskellige afdelinger for at undgå, at de ikke anlagde en forskellig praksis.

Det ville således kræve betydelig ressource at oprette et sådant uafhængigt organ og ville være i modstrid med de igangværende bestræbelser på at forenkle den offentlige administration.

Efter Retsplejerådets opfattelse er det af afgørende betydning for retssystemet, at to-instansprincippet fastholdes i samme omfang som hidtil. En 3. instansbevilling bør have undtagelsens karakter og være forbehold principelle sager. Bevillinger bør meddeles efter ensartede og faste retningslinier. Henlægges kompetencen til et nævn uden for retssystemet, vil dette kunne medføre en mere usikker praksis og kunne føre til, at der gives bevillinger i tilfælde, hvor begrundelsen (overvejende) er konkret.

På den baggrund udtalte Retsplejerådet sig imod,